

Konfirmationen er fastholdt som Betingelse, Konfirmationen skulde jo være og er en fri Sag i den danske Folkekirke.

Men der er ogsaa andre Maader, hvorpaa man søger at skaffe de kirkelige Garantier, og der vil jeg bede de ærede Medlemmer om at tage Forslaget og Ændringsforslagene for dem et Øjeblik og se, hvad det er, man egentlig foreslaar os. I Ministerens oprindelige Forslag § 4 c. staar som en af Valgretsbetingelserne, at man ikke maatte af Præsten med vedkommende Biskops Sanktion være nægtet Adgang til Nydelse af Nadverens Sakramente. Der blev gjort mange Indvendinger mod det ved 1ste Behandling. Den ærede Ordfører omtalte nogle af dem, men en Ting havde de færreste maaske lagt Mærke til, og det er, hvor pudsig Bestemmelsen er. Den stammer nemlig fra Tankegangen før Sognebaandslovsloven. Før Sognebaandsløsningen vidste man, hvem „Præsten“ var. Hver havde sin Præst at holde sig til, derfor kunde det før Sognebaandsløsningen være meget rigtigt at sige, at de maatte ikke af Præsten med vedkommende Biskops Sanktion være nægtet Adgang til Nadverens Sakramente. Men efter Sognebaandsløsningen vil enhver se, at det passer ikke. For hvem er Præsten? Man har Lov til at løse Sognebaand til hvilken som helst Præst, der vil tage imod en. Naar nu f. Eks. en Mand boede ude paa Nørrebro og var nægtet Adgang til Nadverens Sakramente af Pastor Iffersen og saa løste Sognebaand til Morten Pontoppidan, og han sagde: Ja, kom kun min Ven, jeg tager imod dig — kunde man saa sige om denne Mand, at han var bleven nægtet Adgang til Nydelsen af Nadveren af Præsten? Hvilken af Præsterne? Det har man nu villet forbedre ved en Ændring, der siger, at han ikke maa være nægtet Adgang til Nadveren af „sin Præst“. Men jeg antager, at i det Øjeblik, Præsten nægter ham Adgang til Nadveren, saa løser han Sognebaand til en anden om han kan, og saa er hin ikke længer „hans“ Præst. De ville se, man kommer ind i noget højst forvirret, men Forvirringen bliver komplet, naar De gaar til det næste og ser, hvad der foreslaas som Valgretsbetingelse under § 5. Der foreslaas dette, at man skal have fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirkens Goder. Jeg hørte med spændt Opmærksomhed paa den ærede Ordfører for at se, hvorledes han vilde forklare dette Forslag. Men det gik, som jeg nok tænkte mig, det vilde gaa, den ærede Ordfører syntes slet ikke selv at vide, hvad dette Forslag egent-

lig betyder, hvor det fører hen. Hvad vil det sige, at man har „fuld Adgang til Kirkens Goder“? Det vil bl. a. sige, at man ikke blot ikke er afvist, naar man har søgt at komme til Alters, men at man heller ikke *kan* afvises, hvis man vil gaa til Alters. Man siger rigtignok: Det er jo bare vedkommende selv, der skal give Erklæring om, at han har fuld Adgang til Folkekirkens Goder. Men man glemmer, at der staar i Forslaget, at naar en afgiver en saadan Erklæring og bliver opført paa Valglisten, kan der gøres Indsigelse imod, at han staar der. Enhver Præst eller et andet Medlem af Menigheden kan gøre Indsigelse mod, at en Mand er opført paa Valglisten, naar de mene, at han ikke har fuld Adgang til Kirkens Goder og ikke vil kunne komme til Alters, hvis han begærer det, og saa skal den Sag gaa til Biskoppens Afgørelse. Nu har Flertallet været saa venligt i sit Ændringsforslag udtrykkelig at henvise til den Bestemmelse, hvorefter det skal afgøres, om man har fuld Adgang til Folkekirkens Goder, nemlig til D. L. 2—5—25. Det siges i denne Bestemmelse, at Præsterne skulle holde efternævnte fra Nadverens Sakramente — det er ikke noget, som Præsten kan gøre, det er noget, Præsten *skal* gøre — „dem, som ere aabenbart bandsatte og ikke igen afløste“ — det faar jo efter Praksis ikke stor Betydning — dernæst dem, „som forhærdeligen hænge ved noget vitterligt Kætteri“, endvidere „afsindige Mennesker og ufornumstige Børn og saa mange, som haardnakkeligen leve i nogle aabenbare Laster, o. s. v.“. Jeg beder Dem om at betænke den Del af Bestemmelsen, at Præsterne skulle afvise dem, som forhærdeligen hænge ved noget vitterligt Kætteri. Hvad er det at være en Kætter? Ja, jeg er bange for, at der er mange Kætttere i Danmark. Jeg er bange for, at der er i titusindvis af Kætttere i Danmark, som paa et eller andet Punkt have en bestemt afvigende Mening fra den almindelige Betragtning. Enhver saadan ikke blot *kan* Præsten afvise, men efter D. L. *skal* han afvise ham. Naar en Mand staar saaledes, at han mener, at det onde ikke har sin Oprindelse fra en personlig Djævel, er der ingen Tvivl om, at det er Kætteri, og at en Præst efter D. L. skal afvise en saadan fra Nadveren. Det har ikke hidtil gaaet saa strengt til, men man kan ikke bebrejde en Præst, naar han med Loven i Haanden vil gøre noget saadant. Og naar Sagen gaar til Biskoppen, kan denne i Virkeligheden heller ikke erklære,